

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D. a Mgr. Věry Jachurové ve věci

žalobců:

a) A. V.,

b) D. V.,

c) S. V.,

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 21. 7. 2015 č.j. MV-58810-6/VS-2015

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) ministr zamítl vnitřní rozklad podaný žalobci proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2015
č.j. VS-525/835.3/2-2014, kterým nebylo podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“) vyhověno žádosti žalobců o udělení státního občanství České republiky.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr vnitřní konstatoval, že žalobci požádali prostřednictvím Úřadu městské části Praha 17 o udělení státního občanství. Žalobce a) má na území České republiky povolen trvalý pobyt od 29. 9. 1999, žalobkyně b) od 11. 9. 2006 a žalobkyně c) od 26. 12. 2007. Žalobce a) žije na území České republiky od roku 1994, od roku 2009 je jednatelem a společníkem obchodní společnosti V., s.r.o., a v roce 2011 založil obchodní společnost N., s.r.o. Žalobkyně b) žije na území České republiky od roku 1999, vystudovala zde vysokou školu. V době podání předmětné žádosti se starala o nezletilou dceru (tj. o žalobkyni c) s tím, že jakmile dcera nastoupí do základní školy, ráda by si našla zaměstnání v oboru dekorace.
3. K podmínkám pro udělení státního občanství ČR uvedeným v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství ministr vnitřní poznamenal, že od 1. 1. 2014 se nevyžaduje doklad o pozbytí dosavadního státního občanství a žalobkyně b) splňovala rovněž podmínku § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Tuto podmínku však nesplňoval žalobce a), neboť neplnil povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění. Nezletilá žalobkyně c) zákonné podmínky § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona o státním občanství splňovala a splnění podmínek § 7 odst. 1 písm. c) a d) u ní nebylo nutno prokazovat z důvodu věku. Žalovaný nicméně žalobci a) nesplnění podmínky § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství z důvodů zvláštního zřetele hodných (§ 11 odst. 4 téhož zákona) neprominul a žádosti nevyhověl.
4. Žalobci v rozkladu podaném proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítli, že v případě žalobce a) byla žádost zamítnuta toliko z toho důvodu, že nehradil vždy řádně pojistné na veřejné zdravotní pojištění. V případě žalobkyně b) a žalobkyně c) pak žalovaný žádost zamítl prakticky bez odůvodnění s tvrzením, že žalobkyně b) není dostatečně integrována do společnosti. Žalobci považují za absurdní, že ačkoliv zde žalobkyně b) studovala a byla na mateřské dovolené, nepovažoval to žalovaný za řádný pobyt. Žádost nelze paušálně zamítnout všem žalobcům, byť ji podávali společně. Žalovaný dále nevzal v potaz, že žalobce a) všechny nedoplatky uhradil a v době podání žaloby již žádné neměl. Také nezohlednil změnu právní úpravy, která je v současnosti příznivější v tom směru, že důvodem pro zamítnutí žádosti je teprve porušení předpisů závažným způsobem. Žalobce a) je s výjimkou výše uvedeného ideálním kandidátem na udělení státního občanství, o čemž svědčí dlouhodobost jeho pobytu na území České republiky, stejně jako bezproblémová integrace celé jeho rodiny a také fakt, že oba jeho rodiče jsou občany České republiky. Žalobce a) má na území České republiky trvalý pobyt více než 15 let. V případě žalobkyň b) a c) pak žalovaný nezdůvodnil, proč za situace, kdy má za to, žalobce a) podmínky pro udělení státního občanství nesplňuje, by občanství

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

nemělo být uděleno jim. Prvostupňové rozhodnutí je tak dle žalobců nezákonné a nepřezkoumatelné, žalovaný se nedostatečně vypořádal s podklady pro vydání rozhodnutí, a to zejména s těmi, které svědčí legitimitě žádosti. Nevypořádal se ani s vyjádřením žalobců k podkladům pro vydání rozhodnutí.

5. Ministr vnitra v rámci vypořádání námitek uplatněných v rozkladu konstatoval, že žalovaný předmětnou žádost zamítl z důvodu nesplnění podmínky § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ze strany žalobce a), který včas a řádně nehradil pojistné na veřejné zdravotní pojištění. Plnění povinností v oblasti zdravotního pojištění je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3.2008 č.j. 5 As 51/2007 - 105 posuzováno za dobu od udělení trvalého pobytu. Pochybení žalobce a) přitom nelze označit za málo závažné, neboť k němu docházelo opakovaně po dlouhou dobu a stanovené penále bylo uhrazeno až dne 9. 9. 2013, tedy krátce před podáním předmětné žádosti. Námitka stran nezohlednění změny právní úpravy není přípdná, neboť jak zákon o státním občanství, tak i nový zákon č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů představují komplexní, neoddělitelnou úpravu podmínek pro udělení státního občanství České republiky, z níž nelze vytrhávat pouze některé ze stanovených podmínek, které jsou pro žadatele příznivější. Ministr vnitra nesouhlasil ani s názorem žalobců, že žalovaný porušil § 68 odst. 3 správního řádu tím, že se nevypořádal s podklady pro rozhodnutí. Žalovaný v dané věci postupoval v souladu § 3 správního řádu, když zkoumal splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky a v případě žalobce a) též okolnosti významné z hlediska možného prominutí nesplnění podmínky § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. V řízení byla dodržena procesní práva žalobců, jejich právní zástupce využil dne 25. 11. 2014 možnost nahlédnout do spisu a pořídit jeho úplnou kopii. Účelem zamítavého rozhodnutí není uvádět, proč nelze dané osobě udělit státní občanství, ale především uvedení důvodu, proč nebylo vyhověno konkrétní žádosti, k čemuž v posuzovaném případě došlo. Ministr vnitra dodal, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, a to ani za předpokladu, že by cizinec splňoval všechny zákonem stanovené podmínky, což není tento případ.
6. K námitce, proč za situace, kdy podmínky udělení státního občanství nesplnil žalobce a), nebylo uděleno státní občanství České republiky žalobkyním b) a c), ministr vnitra uvedl, že žalobci podali společnou žádost, do níž zahrnuli i své nezletilé dítě. Žalovaný tak posuzoval předmětnou žádost společně na základě projevené vůle žalobců. Současně poukázal na závěr žalovaného o nedostatečné pracovní integraci žalobkyně b) a na zásadu jednotného státního občanství rodičů a dětí a o ní se opírající stanovisko žalovaného, že by zde nemělo dojít ke státoobčanskému rozdělení rodiny, když oba zletilí žalobci jsou občany Ruské federace.
7. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobci nejprve zrekapitulovali průběh správního řízení a poté namítli, že jejich žádost byla ve vztahu k žalobkyním b) a c) zamítnuta bez jakéhokoli odůvodnění pouze s tvrzením, že žalobkyně b) není dostatečně integrována, a to z toho důvodu, že na území České republiky pracovala a podnikala jen minimální dobu. To, že zde studovala a byla na mateřské dovolené, žalovaný zřejmě nepovažoval za plnohodnotný pobyt, což žalobci považují za absurdní, neboť žalobkyně b) žije na území České republiky více než 9 let. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které je založeno na výše uvedeném odůvodnění, je tak nepřezkoumatelné. Ačkoliv žalobci podávali předmětnou žádost společně, nelze ji zamítnout všem naráz bez patřičného odůvodnění, pokud jeden z nich nesplňuje zákonem stanovené podmínky. Uvedený postup je dle

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

názoru žalobců v rozporu se zásadami správního práva a přístupu k jednotlivým účastníkům individuálně, a to i co do jednotlivých důvodů zamítnutí žádosti. Ministr vnitra uvedenou námitku ignoroval a toliko aproboval postup žalovaného. Fakt, že zákon umožňuje z důvodu administrativního zjednodušení podat za rodinu společnou žádost, neznamená, že by byl správní orgán zbaven povinnosti zkoumat podmínky udělení občanství jednotlivým účastníkům řízení individuálně. Žalovaný na tuto povinnost rezignoval a ani ministr vnitra se s ní relevantním způsobem nevypořádal, čímž zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností. Žalovaný v daném případě zamítl z důvodu tvrzeného nesplnění podmínek ze strany otce žádost celé rodiny, což je nezákonný postup, protože rodinní příslušníci nesledují osud jediného člena. Takový výklad by byl v rozporu se smyslem zákona o státním občanství. Také argumentace žalovaného ohledně nedostatečné integrace žalobkyně b) je zcela lichá a nemůže obstát, stejně jako nedostatečné posouzení této rozkladové námitky ze strany ministra vnitra.

8. Žalobci dále namítli, že žalobce a) se porušení právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění dopustil již před několika lety. Žalovaný však neustále opakoval, že občasné ne zcela přesné neplacení zdravotního pojištění je natolik závažné, že musí vést k zamítnutí žádosti. S tím žalobci však nesouhlasí. Jsou toho názoru, že žalovaný jejich žádost posoudil tendenčně, když naprosto ignoroval posouzení závažnosti de facto drobného pochybení, které žalobce a) napravil, společně s faktem a situací žalobce a jeho rodiny. Žalovaný také nezohlednil změnu právní úpravy, která je v současnosti mnohem příznivější a ministr vnitra se s touto námitkou vypořádal neadekvátním způsobem. Za alternativu v případě těchto drobných porušení právních předpisů ze strany žalobce a) by se dala považovat možnost prominutí dané podmínky z důvodů zvláštního zřetele hodných. Žalovaný však uvedený názor odmítl, aniž by se přezkoumatelným způsobem zabýval skutečnostmi, že žalobce a) je jinak ideálním kandidátem na udělení státního občanství, o čemž svědčí dlouhodobost jeho pobytu na území České republiky, stejně jako bezproblémová integrace celé jeho rodiny a fakt, že oba jeho rodiče jsou občany České republiky. Žalovaný ani orgán rozhodující o rozkladu se těmito skutečnostmi nezabývali, a zatížili tak svá rozhodnutí nepřezkoumatelností. V případě žalobkyň b) a c), tedy matky a dcery, pak žalovaný neodůvodnil, proč za situace, kdy má za to, že žalobce a) zákonem stanovené podmínky pro udělení občanství nesplňuje, by těmto zbylým účastníkům řízení nemělo být státní občanství uděleno. Za nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, kterou ministr vnitra neodstranil, žalobci považují též nedostatečné vypořádání se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to zejména těmi, které svědčí o legitimitě jejich žádosti, jako jsou doporučující dopisy, doložené státní občanství rodičů žalobce a) a kladná stanoviska obce a cizinecké policie. Tímto postupem, jakož i tím, že se nevypořádal s vyjádřením žalobců k podkladům pro vydání rozhodnutí, žalovaný porušil § 68 odst. 3 správního řádu.
9. Žalobci shrnuli, že správní orgány obou stupňů zatížily svá rozhodnutí nezákonností, nepřezkoumatelností, a stejně tak i nepřiměřeností. Jimi vydaná rozhodnutí byla též v rozporu se zásadou legitimního očekávání.
10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě poznamenal, že žalobní námitky se prakticky shodují s rozkladovými. Žalobce a) své povinnosti na úseku zdravotního pojištění porušoval až do poloviny roku 2011 a dlužné penále uhradil až 9. 9. 2013, tedy krátce před podáním předmětné žádosti. V zákoně č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), ve znění pozdějších předpisů, je doba, po níž se plnění povinností vyplývajících z veřejného zdravotního pojištění zkoumá, stanovena v § 14 odst. 6. Podle zmíněného

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

ustanovení se jedná o dobu 3 let ke dni podání žádosti. Žalobce a) by tak uvedenou podmínku nesplňoval ani podle nyní účinného zákona. K námitce, že pobyt žalobkyně b) nebyl považován za plnohodnotný, žalovaný odkázal na rozsudek Městského soud v Praze ze dne 8. 3. 2012 č.j. 11 Ca 267/2009 – 42, podle něhož není libovůlí, resp. svévolným rozšířením podmínek § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, pokud správní orgán v rámci správního uvážení zvolí jako jedno kritérium této úvahy také míru integrace žadatele do české společnosti. Uvedené kritérium je založeno na obecné zásadě skutečného vztahu žadatele ke státu („genuine link“), o jehož státní občanství se uchází, a je tedy zcela v souladu se smyslem a účelem institutu udělení státního občanství a zcela v mezích přípustného správního uvážení. K námitce žalobců, že nebyla odůvodněna skutečnost, proč za situace, kdy žalobce a) nesplňoval uvedenou podmínku pro udělení státního občanství, by státní občanství nemělo být uděleno ani jiným účastníkům, žalovaný zdůraznil, že se jednalo o společnou žádost. Pokud nyní žalobci namítají, že o této žádosti bylo také společně rozhodováno a pro nesplnění podmínek na straně žalobce a) jí nebylo vyhověno, jde o důsledek jejich vlastního procesního kroku. To je uvedeno i v napadeném rozhodnutí. Udělení občanství nezletilé dceři žalobců a) a b) pak brání zásada jednotného státního občanství rodičů a dětí.

11. K námitce, že se nevypořádal se skutečnostmi svědčícími legitimitě předmětné žádosti, žalovaný uvedl, že k uvedeným skutečnostem bylo přihlédnuto, avšak tyto nejsou pro správní orgán závazné. Žalobce a) nesplňoval jednu ze zákonných podmínek pro udělení státního občanství a důvod k jejímu prominutí ve smyslu § 11 odst. 4 zákona o státním občanství by měl být v příčinném vztahu k jejímu nesplnění; takovým důvodem není skutečnost, na kterou žalobci poukazují, a sice že rodiče žalobce a) jsou českými státními občany.
12. Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci řízení na argumentaci uplatněné ve svých dosavadních podáních. Právní zástupce žalobců při jednání akcentoval zásadu proporcionality plynoucí z judikatury správních soudů, kterou je třeba uplatnit při posouzení závažnosti protiprávního jednání žalobce a) na úseku zdravotního pojištění. Dále namítl, že nedostatečná integrace do společnosti je zákonnou podmínkou až podle nové právní úpravy, v zákoně o státním občanství tato podmínka nebyla. To, že správní orgán byl i v případě společné žádosti povinen jednotlivé žadatele posuzovat individuálně, plyne ze základních zásad správního řízení. Pokud jde o zásadu jednotného státního občanství v rodině, došlo následně ke změně rozhodovací praxe žalovaného, což dokládá rozhodnutí ministra vnitra ze dne 15.1.2018 č.j. MV-133232-5/SO-2017a dopis žalovaného ze dne 14.8.2017 č.j. VS-4019, 4018/835.3/2-2016. Soud návrhu žalobců na provedení důkazu těmito listinami nevyhověl, protože se nevztahují ke skutkovému stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, z něhož je soud povinen vycházet (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Žalovaný při ústním jednání v plném rozsahu odkázal na písemné vyjádření k žalobě.
13. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
Podle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství státní občanství České republiky lze na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně tyto podmínky:
 - a) má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje,
 - b) prokáže, že nabytím státního občanství České republiky pozbyde dosavadní státní občanství, nebo prokáže, že pozbyla dosavadní státní občanství, nejde-li o bezdomovce nebo osobu s přiznaným postavením uprchlíka na území České republiky,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

- c) nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin,
- d) prokáže znalost českého jazyka a
- e) plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

Podle § 7 odst. 2 zákona o státním občanství manželé mohou podat společnou žádost o udělení státního občanství České republiky.

Podle § 9 odst. 1 věty první zákona o státním občanství rodiče mohou do žádosti zahrnout i dítě.

Podle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství ministerstvo může dále v případech hodných zvláštního zřetele prominout i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. d) a e).

14. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Z ustálené judikatury správních soudů vztahující se k výkladu ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008 č.j. 5 As 51/2007 – 105) plyne, že smyslem a účelem podmínky pro udělení státního občanství dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství je vyloučit z možnosti nabytí státního občanství České republiky žadatele, který po dobu svého dosavadního pobytu na území České republiky porušoval právní předpisy (zde upravující všeobecné zdravotní pojištění), neboť je důvodné reálné nebezpečí, že by takový cizinec pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky, a je zde tudíž veřejný zájem na tom, aby takový cizinec občanství České republiky nenabyl. Zmíněné ustanovení tedy předpokládá určitou intenzitu, tedy závažnost daného porušení zvláštního právního předpisu.
16. Soud se plně ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce a) nesplnil podmínku pro udělení státního občanství České republiky zakotvenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, protože závažným způsobem porušil povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího veřejné zdravotní pojištění. Jak žalovaný zjistil, žalobce a) nehradil pojistné na zdravotní pojištění v době od ledna 2002 do září 2002, dále v období od července 2003 do prosince 2003 a též v období od prosince 2009 do dubna 2010. S prodlením v trvání 5 – 15 dnů pak hradil pojistné na veřejné zdravotní pojištění za prosinec 2010, únor 2011 a květen 2011. Žalovaný právem dovodil, že zjištěné protiprávní jednání žalobce a) je nutno považovat za závažné, a to s ohledem na skutečnost, že šlo o opakované a nikoliv krátkodobé neplnění povinností na úseku zdravotního pojištění. Žalobce a), přestože si vzhledem k délce jeho pobytu na území ČR musel být vědom své povinnosti platit řádně pojistné na veřejné zdravotní pojištění, se nepoučil ze svých předchozích selhání v letech 2002 a 2003 a od prosince 2009 opět řadu měsíců pojistné na veřejné zdravotní pojištění nehradil tak, jak mu zákon ukládá. Žalovaný v této souvislosti přílehavě poukázal na to, že k úplné nápravě vzniklého protiprávního stavu, tj. k úhradě penále vyměřeného žalobci za rok 2010, došlo až tři měsíce před podáním předmětné žádosti, konkrétně dne 9. 9. 2013.
17. Vzhledem k výše uvedenému není možné neplnění povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění žalobcem a) označit za toliko drobné formální pochybení. Závažnost tohoto protiprávního jednání tkví v jeho dlouhodobosti a především opakovanosti, která

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

důvodně vyvolává obavu, že ze strany žalobce a) by mohlo k porušování téže povinnosti dojít i v budoucnu.

18. Lze shrnout, že žalovaný řádně posoudil porušení povinnosti uhradit včas pojistné na veřejné zdravotní pojištění, k němuž v minulosti ze strany žalobce a) došlo, a nepochybil při jeho hodnocení z hlediska proporcionality, kdy dostatečně přihlédl k okolnostem podstatným pro zhodnocení jeho závažnosti.
19. Soud neshledal opodstatněnou ani námitku žalobců, že žalobci a) mělo být nesplnění podmínky zakotvené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství podle § 11 odst. 4 téhož zákona „alternativně“ prominuto. Na prominutí uvedené podmínky předně není právní nárok. Není pravdou, že žalovaný řádně nezdůvodnil, proč žalobci a) tuto podmínku neprominul. Napadené rozhodnutí tvoří jeden celek s rozhodnutím správního orgánu I. stupně a potvrzuje závěry v něm uvedené, mj. též závěr žalovaného, že vzhledem k časovému rozsahu porušení povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění správní orgán nevyužil možnosti prominutí výše uvedené podmínky žalobci a) z důvodů zvláštního zřetele hodných, které v daném případě nebyly shledány. V této souvislosti žalovaný přílehavě uvedl, že žalobce a) netvrdil (a ničím neprokázal), že by mu v plnění povinností vyplývajících z právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění bránily relevantní objektivní či subjektivní důvody hodné zvláštního zřetele. To, že oba rodiče žalobce a) jsou českými státními občany, ani subjektivní přesvědčení žalobce a), že je ideálním kandidátem na udělení státního občanství ČR, za takový zvláštního zřetele hodný důvod, na základě kterého by správní orgán mohl žalobci a) prominout podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) téhož zákona, vskutku považovat nelze.
20. Poukaz žalobců na novou právní úpravu týkající se povinností žadatelů na úseku veřejného zdravotního pojištění, která je obsažena v zákoně č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), jenž nahradil zákon o státním občanství, je zcela nepřipadný. K této úpravě nemohl žalovaný při rozhodování v dané věci vůbec přihlížet, a to s ohledem na přechodné ustanovení § 74 zákona č. 186/2013 Sb., které mu ukládalo povinnost dokončit řízení o předmětné žádosti, jež nebylo pravomocně ukončeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, podle dosavadních právních předpisů, tj. podle zákona o státním občanství.
21. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29.9.2011 č.j. 4 As 9/2011 – 58, podmínky, které musí fyzická osoba splnit pro udělení státního občanství České republiky, jsou v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství stanoveny kumulativně [zákon výslovně stanoví, že fyzická osoba musí splňovat podmínky uvedené pod písm. a) až e) současně]. Jakmile tedy fyzická osoba nesplňuje byť jen jednu z uvedených podmínek, nemá význam, a bylo by to v rozporu se zásadou procesní ekonomie, posuzovat také existenci dalších podmínek, neboť *při nesplnění jediné z podmínek uvedených v § 7 odst. 1 cit. zákona již fyzické osobě státní občanství České republiky nemůže být uděleno*. Žalovanému proto nelze důvodně vytýkat, že se blíže nezabýval argumentací žalobců obsaženou v jejich vyjádření k podkladům řízení a těmi podklady pro rozhodnutí, které žalobci označili, poté, co oprávněně dospěl k závěru, že žalobce a) nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) téhož zákona. Za tohoto stavu se argumentace žalobců, a stejně tak i podklady, na které poukazovali, staly irelevantními a výsledek řízení nemohly nijak ovlivnit.
22. Soud nepřisvědčil ani námitce vytykající žalovanému, že zamítl žádost ve vztahu k žalobkyni b) s poukazem na to, že není na území ČR dostatečně integrována, protože zde za dobu svého pobytu pracovala jen minimální dobu. Soud na tomto místě považuje za potřebné zdůraznit, že koncepce právní úpravy státního občanství vychází z principu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

suverenity státní moci, podle kterého je výsostným právem státu určovat podmínky, za kterých se nabývá a pozbývá státní občanství. Dle právní úpravy obsažené v zákoně o státním občanství není právní nárok na udělení státního občanství a ani v případě splnění všech zákonných podmínek pro udělení státního občanství zakotvených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství nemusí být žádosti o udělení státního občanství České republiky vyhověno. Právní předpis totiž poskytuje správnímu orgánu prostor pro správní uvážení a Ministerstvo vnitra je nejen oprávněno, ale i povinno zkoumat okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákona a mezí, které zákon stanoví. Z jeho strany nemůže jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek uvedených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství. V případě, že žadatel podmínky uvedené ve zmíněném ustanovení splňuje, nastupuje správní uvážení, v jehož rámci správní orgán hodnotí další skutečnosti významné z hlediska rozhodnutí o žádosti o udělení státního občanství České republiky. I v případě volného správního uvážení však správní orgán musí respektovat stanovené procesní postupy a základní právní principy správního rozhodování a jeho rozhodnutí musí být přezkoumatelné, aby byla vyloučena libovůle při rozhodovací činnosti správního orgánu. Správní rozhodnutí, které bylo učiněno na základě volného správního uvážení, soud přezkouvává pouze z toho hlediska, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Jde-li - jako je tomu v daném případě - o volné uvážení správního orgánu jako představitele suverénního státu, je třeba za meze správního uvážení považovat smysl a účel zákona o státním občanství.

23. Trvalost a pevnost svazku žadatele s Českou republikou, kterou odráží institut státního občanství, je podmíněna plnou integrací žadatele do společnosti, projevující se v sociálních, ekonomických, kulturních a dalších vazbách. Správní orgán je proto oprávněn při rozhodování o žádosti o udělení státního občanství v rámci správního uvážení zohlednit také míru integrace žadatele do české společnosti. Uvedené kritérium je založeno na obecné zásadě skutečného vztahu žadatele ke státu („genuine link“), o jehož státní občanství se uchází, a je tedy zcela v souladu se smyslem a účelem institutu udělení státního občanství. O integraci cizince do společnosti svědčí mj. i míra jeho pracovní integrace, na základě které lze usuzovat na to, že cizinec je schopen opatřovat si vlastním přičiněním prostředky na své živobytí, a nebude tak zátěží pro sociální systém. Posuzování pracovní integrace žalobkyně b) proto soud nepovažuje za překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení, ani za nepřípustné rozšiřování podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství. Skutečnost, že správní orgány přihlédly při rozhodování v dané věci k tomu, že žalobkyně b) na území ČR během svého mnohaletého pobytu v podstatě vůbec nepracovala a ani nepodnikala, je zcela v souladu se smyslem a účelem zákona o státním občanství a závěr o její nedostatečné pracovní integraci ve spojení se zamítnutím žádosti společně posuzovaného žalobce a) ob stojí jako důvod, pro který správní orgán zamítl společně podanou žádost i ve vztahu k žalobkyni b). Tento důvod byl srozumitelně vyjádřen v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž žalovaný konstatoval, že *„(ž)adatelka, ačkoliv žije na území České republiky již od dubna 1999, byla zaměstnána pouze krátce, a to v období od 17. 4. 2003 do 30. 4. 2003 u firmy Aleks CZ a.s. Žadatelka na území České republiky dosud nepodnikala ani jako fyzická osoba, ani prostřednictvím právnické osoby, v životopise uvedla, že by si chtěla najít práci v oboru bytové dekorace. Ministerstvo vnitra se proto domnívá, že žadatelka není dosud v České republice integrována takovým způsobem, který by měl mít za následek udělení státního občanství České republiky.“* Takové zdůvodnění považuje soud za zcela dostatečné a nevybočující z mezí správního uvážení. Soud uzavírá,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

že žalovaný nerozhodoval na základě libovůle, nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení ani správní uvážení nezneužil, jestliže při rozhodování v dané věci zohlednil též nedostatečnou pracovní integraci žalobkyně b).

24. Nedůvodná je konečně i námitka, ve které žalobci brojí proti tomu, že žalovaný neposuzoval jejich žádosti individuálně ve vztahu k jednotlivým žalobcům. Jak v napadeném rozhodnutí přílehavě konstatoval ministr vnitra, předmětná žádost byla ze strany žalobců podána jako žádost společná a jako takovou ji také správní orgány posuzovaly. V daném případě se jednalo o využití dispozičního práva žalobců, kteří se sami rozhodli, že žádost podají jako společnou, a nemohou proto s úspěchem namítat, že správní orgán měl tuto žádost posuzovat ve vztahu ke každému ze žalobců samostatně.
25. K zásadě jednotného státního občanství rodičů a dětí se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 1. 2013 č.j. 8 As 31/2012 – 76. Konstatoval, že *„(ú)čelem obecně uznávané zásady jednotného státního občanství rodičů a dětí [srov. čl. 6 Evropské úmluvy o státním občanství, publ. pod č. 76/2004 Sb. m. s.; nebo § 3 písm. a), § 3a, § 4, § 6 odst. 2, § 9, § 11, odst. 1 písm. d), e) a f) zákona o státním občanství] je ochrana rodinných vztahů a zabezpečení jednotného státního občanství celé rodiny. Jakkoli nelze tuto zásadu absolutizovat a odhlížet od konkrétních skutečností posuzovaného případu, stěžovatel musel být při podání společné žádosti srozuměn s tím, že žádosti jeho dcer budou posuzovány v úzké návaznosti na jeho vlastní důvody a rovněž, že výsledek posouzení jeho žádosti bude bezprostředně spjat s výsledkem posouzení žádosti jeho dcer.“* Citovaný závěr lze bez dalšího vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Vzhledem k tomu, že žádost o udělení státního občanství podali žalobci jako společnou, musely být žalobkyně b) a c) a) srozuměny s tím, že výsledek posouzení „jejich“ žádosti bude bezprostředně spjat s výsledkem posouzení žádosti žalobce a). Správní orgány obou stupňů tudíž nepochybily, jestliže na základě zjištění, že žalobce a) nesplňuje podmínku pro udělení státního občanství stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství a žalobkyně b) není dostatečně integrována do české společnosti po pracovní stránce, zamítly s ohledem na zachování jednotného státního občanství v rodině předmětnou žádost jako celek, tj. ve vztahu ke všem žalobcům, aby nedošlo ke státoobčanskému rozdělení rodiny.
26. Napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť z jeho odůvodnění (ve spojení s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se kterým tvoří jeden celek) lze bez obtíží seznat, jaké důvody vedly žalovaného k tomu, že žádosti žalobců o udělení státního občanství nevyhověl, a jak se správní orgán vypořádal s námitkami uplatněnými v rozkladu. Ministr vnitra v napadeném rozhodnutí též dostatečně určitým a srozumitelným způsobem uvedl, z jakých podkladů při rozhodování v dané věci vycházel, jak tyto podklady hodnotil a k jakým úvahám přitom dospěl. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak obsahuje veškeré náležitosti vyžadované ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.
27. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí porušil v žalobě označená ustanovení právních předpisů, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
28. Žalobci nebyli ve sporu úspěšní a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 11. října 2018

Mgr. Martin Kříž, v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.